

Jak ježek Evžen nechtěl mít bodliny

Žil byl jednou jeden ježek jménem Evžen. Každý ví, že ježek má bodliny, jenže Evžena jeho bodliny tížily. „Jak je možné, že moje bodliny tolik váží?“ uvažoval a toužil po hladké kůži. „Najdu někoho, kdo mi pomůže,“ napadlo ho. V kaluži uviděl žížalu. „Žížalo, chtěl bych mít hladkou kůži jako ty.“ Žížala na to: „Já ti bohužel nepomůžu, ale vím, kdo může. Jdi k ježibabě Živěně, žije v chalupě u bažiny.“ Ježek žížale poděkoval a běžel najít ježibabu Živěnu. Po dlouhém putování objevil ježek bažinu a vedle ní chaloupku, kde ježibaba žila. „Pojď blíže,“ pobídla ho. „Vím o tvé tužbě! Pomůžu ti, ale pamatuj, nemít bodliny bude vážně obtížné!“ „Ale kdeže!“ odvětil ježek a požadoval, aby mu ježibaba pomohla. Ježibaba Živěna mu tedy dala požvýkat žužu, a během okamžiku neměl ježek Evžen na těle žádnou bodlinku. „Jupí!“ volal ježek blaženě a vyhlížel, komu jeho nahou kůži ukáže. U žitného pole potkal hladovou kunu. „Ježek, a nemá bodliny, toho v mžiku ulovím,“ povídala. Ježek pochopil, že mu jde o život, jenže neměl bodliny, aby kunu odehnal. Okamžitě utíkal k bažině a doufal, že mu ježibaba Živěna pomůže. „Živěno, je mi jedno, kolik mé bodliny váží, vím, že byla chyba žádat nahou kůži!“ „Evžene, vždyť každý někdy může udělat chybu,“ pověděla ježibaba a podala mu nově žužu. Evžen žužu požvýkal a jeho kůže byla opět plná bodlin. Jakmile to kuna uviděla, měla vážné obavy, že ji ježek popíchá, a utekla. Od té chvíle ježek po nahé kůži netoužil a žil klidným životem, neboť věděl, že mu nikdo neublíží.

Otázky:

1. Jak se jmenoval ježek z pohádky? _____
2. Co ježka Evžena tížilo? _____
3. Po čem ježek Evžen toužil? _____
4. Koho ježek Evžen uviděl v kaluži? _____
5. Co poradila žízala ježku Evženovi? _____
6. Kde bydlela ježibaba Živěna? _____
7. Co dala ježibaba Živěna ježku Evženovi? _____
8. Co se stalo, když ježek Evžen požvýkal žužu? _____
9. Koho potkal ježek Evžen u žitného pole? _____
10. Proč ježek Evžen utíkal nazpět za ježibabou Živěnou? _____
11. Pomohla ježkovi Evženovi ježibaba Živěna? _____
12. Proč kuna utekla? _____

O ulhané žábě

V hluboké bažině žila žába Žofka. Vypadala jako běžná žába, jenže měla jednu vážnou chybu, lhala. „Milé žáby,“ mluvila k žábám v bažině. „Vím, že toužíte po ženichovi. Pomůžu vám ho najít.“ „Vážně? Nějakého pohledného žabáka bychom chtěly!“ kvákaly žáby. Žofka dala žábám pytlík žaludů a povídala jim: „Každý žabák má v oblíbě žáby hubené jako vyžle. Tyto žaludy vám k tomu dopomůžou.“ Žáby žmoulaly žaludy a nevěděly, že jim Žofka lže. Žaludy jim k ženichovi nepomohly. Nejenže po nich nebyly hubené jako vyžle, ale také je bolel žaludek. Vždyť obživou takové žáby mají být mouchy a žízaly! Žaludy jim můžou jen ublížit! Jenže to Žofku netížilo a v mžiku uvažovala nad novou lží. „Víte, že umíme létat jako pták? Kdo vyžunkne žitné pivo, ten to dokáže!“ mlžila a nabídla žábám žejdlík žitného piva. Bohužel, žáby odjakživa létat nemůžou, takže po vypití žitného piva nikam nedoletěly a okamžitě žuchly do bažiny. Žáby byly ublížené a napadlo je, že Žofku taky obelžou. „Žofko, vedle bažiny kvetou žluté blatouchy. Kdo je požvýká, bude mít pěknou kůži,“ lhaly. „To by bylo boží!“ volala Žofka a běžela k blatouchům. Jakmile dožvýkala žluté květy, uviděla, jak jí kůže žloutne. „Tohle, že je pěkná kůže? Žáby, že mi pomůžete?“ žadonila. „Kdepak Žofko, my ti nepomůžeme,“ kvákly žáby a pobaveně obhlížely její žlutou kůži. V ten okamžik Žofka uviděla, že její lži žábám ubližovaly, a bylo jí to vážně líto. „Omluvte mé chování,“ požádala žáby. „Žofko, tvé chování omluvíme, ale žádné lži,“ odvětily. A tak dokud Žofka žila, nelhala a nemlžila, jen její kůže byla žlutá jako upomínka toho, že je důležité nelhat.